

over, at den netop indeholdt for vide Grændser for Straffebestemmelser, saaledes at der overlodes Retten Valget af Straffen indenfor overordentlig vide Grændser. Jeg er indrer, at jeg dengang hørte til dem, som ansaa dette for et Gode, forudsat at Straffelovens Anvendelse blev givet i en Rettergangs Haand, til hvilken man havde og kunde have fuld Tillid. Jeg tror nu ogsaa, at det har bekræftet sig, at det ikke egentlig er Straffelovens Bestemmelser, som have foranlediget Klagerne, og som man derfor kan give Skylden, men det er Manglen af det Supplement til Straffeloven, som udbødig ligger i en ny Ordning af den militære Rettergang. Det er nemlig ikke alene selve Udfaldet af de forskjellige militære Straffesager, som have vaakt en hel Del Opmærksomhed i de senere Aar, det er ikke alene Udfaldet, som beklages, — jeg hører jo endogaa, at den meget ærede Minister har i sine Udtalelser været tilbøielig til at anerkjende, at der kunde maaske være Noget at sige paa den Dom, der er faldet i den idag meget omtalte Sag — men endnu meget mere vækkes der Mistillid og Ubillie ved den Fremgangsmaade, som anvendes under selve Rettergangen, Vedelsen af Forhørene osv., hvad dermed staar i Forbindelse, hvilket jo ogsaa har fundet sit Udtryk i Diskussionen her idag. Jeg tror, at en Ordning, som kunde tilvejebringe fuld Tillid til den militære Rettergang, maatte indgaaende indlade sig paa først og fremmest naturligtvis Sammenligningen af selve Krigsretterne, dernæst Ordningen af Fremgangsmaaden ved Forhørene, Afgang til Vidneforsel, Spørgsmaal om Afgang for den Anklagede til Defension osv., osv., der staar jo en lang Række af Spørgsmaal der, som ere Betingelsen for, at man kan faae fuld Tillid til den militære Retsspleie her i Landet. Det er ganske vist, at paa alle disse Omraader herster der endnu et meget forældet System. Jeg tror derfor, at det er paa sin Plads at minde om, at der her er et Hul, som vi maa søge at faae udfyldt, og først da, naar vi kunne faae gjenneført en virkelig tilfredsstillende Ordning af den militære Rettergang, tror jeg, at alle Interesser vilde være fyldestgjorte og den fornødne Tillid til Retsspleien vende tilbage.

Leth: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg skal tillade mig at gjøre. Den meget ærede Krigsminister synes at være forbaufet over det Indtryk, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds (Bust) havde modtaget, da han var tilfagt til Forhør i den militære Ret. Jeg kan saa godt forstaa det Indtryk, som han der har mod-

taget, og jeg tror ikke, at det ofte nok kan betones, at den Maade, at en enkelt Dommer, hvad enten han nu kaldes Auditor, eller hvad han kaldes, optager Forhør, raader over Maaden, hvorpaa det skal nedskrives, raader ikke blot over den Maade, hvorpaa den, der staar for Forhørsprotokollen, skal udspørres, men ogsaa over, hvem der skal udspørres, hvilke Spørgsmaal der skulle forelægges Vidnerne, jeg siger, at den Maade er saa slet og saa ubetryggende, som den paa nogen Maade kan være. Jeg kan derfor saa let forstaa det Indtryk, som det ærede Medlem for Ribe Amts 3die Valgkreds har modtaget ved at overvære saadanne Forhør, — i Særdeleshed, naar Forhørene dreie sig om Gjenstande og om Oplysninger, som mulig vare mindre vel hørte i de Kredse, de angik, og paa det Sted, hvor de bleve fremførte.

Mourad: Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har faaet det Indtryk af Auditørerne som det ærede Medlem, der sidder næst ved mig (Bust). Saa vidt jeg har truffet paa dem, har jeg fundet, at det er skarpsindige, samvittighedsfulde og dygtige Mennesker. Jeg tror, det er en Misforstaaelse, naar man antager, at Meddelelsen af Kammerjunktittelen altid er en Belønning. Det er ingenlunde altid en Belønning. Der er ganske andre Indflydelser, som i den Henseende gjøre sig gjældende. Det er tidt kvindeligt Indflydelse. Han tager sig godt ud, han fører fortræffelig, bukker saa smukt, konverserer saa let og flydende; ham maa vi se at faae med paa Ballerne. Det er ofte den Slags Indflydelse, der er det Afgjørende i saa Henseende. Jeg tror ikke, man altid har Lov til at betragte Meddelelsen af Kammerjunktittelen som Belønning for udførte Bedrifter, men mere som et Tegn paa de Bedrifter, Vedkommende skal udføre. Det gjør mig meget ondt, at den høitærede Krigsminister er den, der bærer Ansvar for den skete Afstedigelse til syvende og sidst, thi jeg tilstaa, at det med min bedste Villie er mig umuligt at forstaa den eller sætte mig ind deri. En Mand skriver Noget op paa et Stykke Papir og ved en Feiltagelse kommer det i hans Overordnedes Hænder. Ja, det kan være galt at skrive Noget saaledes op paa et Stykke Papir, men hvad kan man ikke falde paa saaledes at skrive, naar man sidder i sit Børelse; deri kan jeg egentlig ikke se nogen stor Forbrudelse. Saa bliver han spurgt: „Vil du staa ved det, du der har skrevet; anklager du Vedkommende for det og det?“ „Nei, det er paa ingen Maade min Mening; det var kun noget Privat, jeg har tænkt paa;